

Papa Francesc: "La comunió dels Sants és l'Església"

Dij, 3/02/2022 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 2 de febrer 2022

Sant Josep i la comunió dels sants

Estimats germans i germanes, bon dia!

En les darreres setmanes hem pogut aprofundir en la figura de Sant Josep deixant-nos guiar per les poques però importants informacions que ens donen els Evangelis, i també pels aspectes de la seva personalitat que l'Església al llarg dels segles ha sabut destacar mitjançant la pregària i la devoció. Partint precisament d'aquest "*sentiment comú*" que en la història de l'Església ha acompanyat la figura de Sant Josep, avui m'agradaria centrar-me en un article de fe important que pot enriquir la nostra vida cristiana i també pot establir la nostra relació amb els sants i amb els nostres estimats difunts: parlo de la *comunió dels sants*. Moltes vegades nosaltres diem en el Credo, "crec en la comunió dels sants". Però si preguntes què és la comunió dels sants, recordo que, de petit, jo responia immediatament: "Ah, els sants combreguen". És una cosa que... no entenem el que estem dient. Què és la comunió dels sants? No és que els Sants combreguin, no és això: és una altra cosa.

De vegades fins i tot el cristianisme pot caure en formes de devoció que semblen reflectir una mentalitat més pagana que cristiana. La diferència fonamental rau en el fet que la nostra pregària i la nostra devoció del poble fidel no es basa, en aquests casos, en la confiança en un ésser humà, o en una imatge o en un objecte, encara que sapiguem que són sagrats. Ens recorda el profeta Jeremies: «Maleït l'home que confia en l'home, [...] beneït l'home que confia en el Senyor» (17,5-7). Fins i tot quan confiem plenament en la intercessió d'un sant, o encara més de la

Verge Maria, la nostra confiança només té valor en relació amb Crist. Com si el camí cap aquest sant o la Mare de Déu no acabés allà: no. Va allà, però en relació amb Crist. Crist és el vincle que ens uneix a Ell i entre nosaltres que té un nom concret: aquest vincle que ens uneix a tots, entre nosaltres i nosaltres amb Crist, és la “comunió dels sants”. No són els sants els que fan miracles, no! “Aquest sant és tan miraculós ...”: no, para: els sants no fan miracles, sinó només la gràcia de Déu que actua a través d’ells. Els miracles els fa Déu, per la gràcia de Déu que actua a través d’una persona santa, una persona justa. Això ho hem de tenir molt clar. Hi ha gent que diu: “Jo no crec en Déu, però crec en aquest sant”. No, això està malament. El sant és un intercessor, un que prega per nosaltres i nosaltres li preguem, i ell prega per nosaltres i el Senyor ens concedeix la gràcia: el Senyor actua a través del Sant.

Què és, doncs, la “comunió dels sants”? El [Catecisme de l'Església Catòlica](#) afirma: «La comunió dels sants és precisament l'Església» (n. 946). Però mira quina definició més bonica! “La comunió dels sants és precisament l'Església”. Què vol dir això? Que l'Església està reservada als perfectes? No. Significa que és la comunitat dels *pecadors salvats*. L'Església és la comunitat dels pecadors salvats. És bonica aquesta definició. Ningú no pot ser exclòs de l'Església, tots som pecadors salvats. La nostra santedat és el fruit de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Crist, que ens santifica estimant-nos en la nostra misèria i salvant-nos d'ella. Sempre gràcies a Ell nosaltres formem un sol cos, diu Sant Pau, en el qual Jesús és el cap i nosaltres els membres (cf. *1 Cor 12,12*). Aquesta imatge del cos de Crist i la imatge del cos ens fa entendre de seguida què significa estar lligats els uns als altres en *comunió*. «Si un membre sofreix - escriu Sant Pau - tots els membres pateixen junts; i si un membre és honorat, tots els membres s'alegren amb ell. Ara vosaltres sou cos de Crist i, cadascun segons la pròpia part, els seus membres» (*1 Cor 12,26-27*). Això diu Pau: tots som un cos, tots units per la fe, pel baptisme, tots en comunió: units en comunió amb Jesucrist. I aquesta és la comunió dels sants.

Estimats germans i germanes, l'alegria i el dolor que toquen la meua vida afecten a tothom, com també m'afecten a mi l'alegria i el dolor que toquen la vida del germà i de la germana del costat nostre. No puc ser indiferent als altres, perquè tots som part d'un cos, en comunió. En aquest sentit, fins i tot el pecat d'una sola persona afecta sempre a tothom, i l'amor de cada persona afecta a tothom. En virtut de la comunió dels sants, d'aquesta unió, cada membre de l'Església està lligat a mi d'una manera profunda - però no dic a mi perquè soc el Papa - estem vinculats recíprocament i de manera profunda, i aquest vincle és tan fort que no es pot trencar ni tan sols després de la mort. De fet, la comunió dels sants no concerneix només els germans i les germanes que són a prop meu en aquest moment històric, sinó que concerneix els que han conclòs el pelegrinatge terrenal i han travessat el llindar de la mort. Ells també estan en comunió amb nosaltres. Pensem, estimats germans i germanes: en Crist ningú ens pot separar mai d'aquells que estimem perquè el vincle és un lligam existencial, un lligam fort que és la nostra mateixa naturalesa; només canvia la manera d'estar junts amb cadascun d'ells, però res ni ningú pot trencar aquest vincle. “Pare, pensem en els que han renegat la fe, que són apòstates, que són els perseguidors de l'Església, que han renegat el seu baptisme: aquests també són a casa seva?”. Sí, aquests també, també els blasfemadors, tots. Som germans: aquesta és la comunió dels sants. La comunió dels sants manté unida la comunitat dels creients a la terra i al Cel.

En aquest sentit, la relació d'amistat que puc construir amb un germà o una

germana al meu costat, puc construir-la també amb un germà o una germana que són al Cel. Els sants són amics amb els quals sovint tenim relacions d'amistat. Allò que anomenem *devoció* a un sant – jo soc molt devot d'aquest sant, i d'aquesta santa – el que anomenem devoció en realitat és una manera d'expressar l'amor a partir precisament d'aquest vincle que ens uneix. A més, en la vida quotidiana es pot dir: “Però, aquesta persona té molta devoció als seus pares que són grans”: no, és una mena d'amor, una expressió d'amor. I tots sabem que podem adreçar-nos sempre a un amic, sobretot quan tenim problemes i necessitem ajut. I nosaltres tenim amics al cel. Tots necessitem amics; tots necessitem relacions significatives que ens ajudin a afrontar la vida. Jesús també tenia els seus amics, i a ells es va adreçar en els moments més decisius de la seva experiència humana. En la història de l'Església hi ha constants que acompanyen la comunitat creient: en primer lloc el gran afecte i el lligam fortíssim que l'Església ha tingut sempre envers Maria, Mare de Déu i Mare nostra. Però també l'honor especial que ha tingut a Sant Josep. Al cap i a la fi, Déu li confia les coses més precioses que té: el seu Fill Jesús i la Verge Maria. És sempre gràcies a la comunió dels sants que sentim propers a nosaltres els Sants i les Santes que són els nostres patrons, pel nom que portem, per exemple, per l'Església a la qual pertanyem, pel lloc on vivim, etc., també per una devoció personal. I aquesta és la confiança que ens ha de portar sempre a adreçar-nos a ells en els moments decisius de la nostra vida. No és una cosa màgica, no és una superstició, la devoció als sants; és simplement parlar amb un germà, una germana que està davant de Déu, que ha viscut una vida justa, una vida santa, una vida exemplar, i ara està davant de Déu. I jo parlo amb aquest germà, amb aquesta germana i demano la seva intercessió per les meves necessitats.

Precisament per això m'agrada acabar aquesta catequesi amb una pregària a Sant Josep a la que estic particularment vinculat i que recito cada dia des de fa més de 40 anys. És una pregària que vaig trobar en un llibre de pregàries de les Germanes de Jesús i de Maria, dels anys 1700, a finals del 1700. És molt bonica, però més que una pregària és un repte a aquest amic, a aquest pare, a aquest guardià nostre que és Sant Josep. Estaria bé que aprenguéssiu aquesta pregària i la poguéssiu repetir. La llegiré: “Gloriós Patriarca Sant Josep, el poder del qual sap fer possibles les coses impossibles, vine a ajudar-me en aquests moments d'angoixa i dificultat. Pren sota la teva protecció les situacions tan greus i difícils que et confio, perquè tinguin una solució feliç. Estimat Pare meu, tota la meva confiança està dipositada en tu. Que no es digui que t'he invocat en va, i com que pots fer-ho tot amb Jesús i Maria, mostra'm que la teva bondat és tan gran com el teu poder”. I acaba amb un repte, això és desafiar Sant Josep: “Com que ho pots fer tot amb Jesús i Maria, mostra'm que la teva bondat és tan gran com el teu poder”. Em confio cada dia a Sant Josep, amb aquesta pregària des de fa més de 40 anys: és una pregària antiga.

Vinga, ànims, amb aquesta comunió de tots els sants que tenim al cel i a la terra: el Senyor no ens abandona.

Traducció: Josep M. Torrents